

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 340/2021
03.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Раде Митровић, адвокат из ..., против тужене Општине Власотинце, коју заступа Општински правобранилац Општине Власотинце, ради утврђења по основу дискриминације, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2473/20 од 28.10.2020. године, у седници одржаној 03.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2473/20 од 28.10.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Лесковцу П1 11/19 од 05.08.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле да се утврди да је тужилца претрпела дискриминацију на раду у Општинској управи Општине Власотинце, тако што је одговорно лице – начелник Општинске управе једино тужилци искључила службени телефонски број и једино њој није дала сагласност за пренос телефонског броја, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле да се обавезе тужена да тужилци накнади нематеријалну штету у износу од 100.000,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле да се обавезе тужена да у дневном лицу „Блиц“ о свом трошку објави донету пресуду поводом ове тужбе. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужилца да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 52.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2473/20 од 28.10.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавила тужилца због битне повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. и став 2. тачка 12. ЗПП, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану одлуку у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ревизијом се указује на повреде поступка из тачке 12. ове законске одредбе, што сагласно члану 407. ЗПП, не може бити ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је запослена у управи тужене од 2008. године, на пословима ... у Одељењу Решењем од 11.06.2015. године распоређена је на место ... овог одељења, а решењем од 02.08.2016. године на послове референта за Након распоређивања на радно место референта, председник Општине је донео решење од 17.08.2016. године, којим тужили престаје право на коришћење службеног мобилног телефонског апарата „...“ са СИМ картицама, као и преносни лаптоп рачунар, са обавезом да наведене покретне ствари преда економу у року од три дана од пријема решења. На основу овог решења, начелница Општинске управе је донела посебно решење 06.10.2016. године, којим је наложено тужили да врати службени телефон и две СИМ картице. Против овог решења тужила је изјавила приговор, који је одбијен решењем од 02.11.2016. године, те је оно постало коначно и против њега тужила није водила управни спор. Тужила сматра да је оваквим поступањем тужене претрпела дискриминацију на раду од стране одговорног лица - начелнице из разлога што је једино њој искључен службени телефонски број и једино њој није дата сагласност за пренос телефонског броја по захтеву од 23.08.2016. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су закључили да нема основа за закључак да је од стране послодавца тужила стављена у неповољнији положај у односу на друга запослена лица, односно да је због личног својства или различите политичке опредељености повређено право личности и право из радног односа. Поступањем тужене није учињена дискриминација на раду у смислу одредби члана 16. ст. 1. и 2. Закона о забрани дискриминације и члана 18. Закона о раду, па је из ових разлога одбијен тужбени захтев тужиле као неоснован.

Врховни касациони суд је оценио да су правилно нижестепени судови применили материјално право, када су одбили тужбени захтев тужиле и закључили да нема дискриминације у конкретном случају.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 1. Закона о забрани дискриминације, прописано је да израз дискриминација и дискриминаторско поступање означавају свако неоправдано прављење разлике или неједнако поступање односно пропуштање (искључивање, ограничавање или давање првенства) у односу на лица или групе, као и на чланове њихових породица или њима блиска лица, на отворен или прикривен начин, а који се заснива на раси, боји коже, прецима, држављанству, националној припадности или ентичком пореклу, верским или политичким убеђењима, полу, родном идентитету, сексуалној оријентацији, имовном стању, рођењу, генетским особеностима, здравственом стању, инвалидитету, брачном и породичном статусу, осуђиваности, старосном добу, изгледу, чланству у политичким, синдикалним и

другим организацијама и другим стварно односно претпостављеним личним својствима.

Одредбом члана 16. став 1. Закона о забрани дискриминације, прописано је да је забрањена дискриминација у области рада, односно нарушавање једнаких могућности за заснивање радних односа, или уживања под појединим условима свих права у области рада, као што су право на рад, на слободан избор запослења, на напредовање у служби, на стручно усавршавање и професионалну рехабилитацију, на једнаку накнаду за рад једнаке вредности, на правичне и задовољавајуће услове рада, на одмор, на образовање и ступање у синдикат, као и на заштиту од незапослености.

Одредбом члана 18. Закона о раду, прописано је да је забрањена непосредна и посредна дискриминација лица која тражи запослење, као и запосленог, обзиром на пол, рођење, језик, расу, боју коже, старост, трудноћу, здравствено стање, односно инвалидитет, националну прошлост, вероисповест, брачни статус, породичне обавезе, сексуално опредељење, политичко или друго уверење, социјално порекло, имовинско стање, чланство у политичким организацијама, синдикатима, или неко друго лично својство.

Чланом 6. Правилника о коришћењу службених мобилних телефона од 16.01.2014. године, предвиђено је да право на коришћење службених мобилних телефона имају запослени у Општинској управи (који су такстативно наведени), односно руководиоци одељења служби и одсека, секретар општинског већа, запослени распоређени на инспекцијским пословима, возачи и матичари.

Према садржини законских норми, дискриминација представља неједнако поступање или прављење разлике једног лица у односу на друга лица у истој или сличној ситуацији, засновано на личним својствима. У конкретном случају није повређено начело једнакости, нити је учињена дискриминација према тужиљи због чињенице да јој од стране тужене као послодавца, није дата сагласност да настави да користи службени телефон. Поступање тужене је у складу са наведеним Правилником, и чињеницом да је тужиља премештена на радно место на којем јој за обављање рада нису потребни службени телефони.

Супротно ревизијским наводима, радње тужене које је тужиља означила као дискриминаторско поступање, не могу се квалификовати као дискриминација, у смислу наведених законских норми.

Из наведених разлога, с обзиром да се осталим наводима ревизије оспорава утврђено чињенично стање, што не може бити ревизијски разлог према одредби члана 407. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је применом члана 414. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Имајући у виду да тужиља није успела у поступку по ревизији, то јој нису досуђени трошкови овог поступка, па је одлучено као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 165. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић